

Година

Мар'яна любила читати. Щовечора самозабутньо гортала сторінки, сидячи на підвіконні. Спочатку над скаженим радіатором без вентиля в панельній квартирі вічно трудящої і від того малоприсутньої мами, потім – на вузькому підвіконні гуртожитку в колючій ковдрі.

Дівчина дуже любила все планувати та розраховувати. Відчувала себе в безпеці, коли все було заздалегідь визначено й зрозуміло. Спершу заперечувала неприйнятне: не хочу батрачити як мама, не хочу панельної квартири. І в цьому їй дуже допомагали книжки – Мар'яна висмоктувала з них драму і додавала пункти до вже й без того довжелезного списку своїх «не хочу». У середній школі вона почала складати список «хочу». Тоді Мар'яна списала в подружки з диску «Сімс» і годинами після уроків прокручувала в грі своє ідеальне життя, надихаючись картинками з вебфорумів.

Що сказати: чи то сумлінність, чи то талант до планування, але Мар'яна бездоганно виконувала всі пункти своїх списків. Вона й досі читала щовечора, але тепер уже у власному будинку з видом на садок і дорогу. Її інстаграмна мрія ожила – тепер вона мала кімнату для читання, широке підвіконня, завалене подушками, і вже м'яку ковдру. Але виявилось, що підвіконня навіть із десятима подушками все одно незручне. По-перше, жорстке, і від довгого сидіння затікають ноги, а по-друге, від вікна постійно то тягне, то пече, то сліпить. Як Мар'яна не старалася, красива картинка з реальністю дружила погано, тому вона стала читати в кріслі біля вікна. Це був рідкісний виняток з її планів і розрахунків.

Окрім будинку, у Мар'яни був охайний садок: кілька фруктових дерев і газон, за якими раз на тиждень доглядав садівник. Був іще рядок ромашок уздовж доріжки до хвіртки – про них Мар'яна дбала сама. А ще у неї був чоловік. Не коханий, на жаль, але порядний та уважний. Вранці дівчина варила йому каву

й готувала сніданок, прасувала сорочку, цілувала на прощання, проводжала до хвіртки, коли він їхав до міста, де працював юристом, і зустрічала пізно ввечері.

Мар'яна чимало думала про своє життя: виважувала і перевіряла, наскільки воно ідеальне, — і щоразу переконувалася, вона щаслива, бо всі її «хочу» здійснилися, а всі «не хочу» вдалося оминути.

Ніжно-спекотного червневого вечора загавкали сусідські пси. За кілька секунд подзвонили. Мар'яна всміхнулась і глянула у вікно на гостя, що стояв за парканом. Вечір вівторка, шоста година — як завжди, вчасно.

Коли вона вийшла на вулицю, білий прасований тюль потягнувся за нею, наче не хотів відпустити її з дому. Мар'яна заправила тюль і зачинила двері. Пройшла вчищеною доріжкою до хвіртки. З-за паркану їй усміхався друг — трохи сутулий, паперово-сірий тією блідістю, до якої не липне засмага, у непрасованій сорочці, мішкуватих джинсах із плямами від білил і колись чорних кедах.

— Ромо, ти хоч їв щось сьогодні, чого такий змарнілий? — Мар'яна не

занепокоїлася, звикла за роки до його млявості.

– Привіт, привіт, – усміхнувся Рома.

– Непритомніти не будеш?

Вони мало говорили, ніби домовилися: не псувати дружби словами, бо з ким іще дружити в цьому заповіднику пенсіонерів і дітей, вивезених «на літо». Може, боялися, що як говоритимуть про все, про що б хотіли сказати, то зруйнують легкість і простоту. А це було б уже зовсім інше: мовчати, коли немає чого сказати, ніж коли хочеться говорити без упину, а ти сумлінно мовчиш.

Мар'яна та Рома вийшли на головну дорогу. Місцеві величали її «Хрещати-ком», бо то була найширша в селі дорога на півтори смуги, викладена бетонними плитами. Звісно, не асфальтоване шосе, але для місцевих запитів – цілком нормально. Мар'яна завжди подумки рахувала ці плити, поки вони йшли до шлагбаума, за яким квітло дике поле. Плит вісімдесят дві. На вісімдесятій – магазинчик, єдиний на п'ять кілометрів.

Мар'яна дивилася під ноги, аби не перечепитися через нерівні стики плит